

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 384/2016
25.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.В. и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В., адвоката М.Л., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К 79/15 од 27.11.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1545/15 од 10.02.2016. године, у седници већа одржаној 25.04.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В., адвоката М.Л., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К 79/15 од 27.11.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1545/15 од 10.02.2016. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В. у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву К 79/15 од 27.11.2015. године окривљени Г.А. и М.В. су оглашени кривим да су извршили кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које су осуђени и то окривљени Г.А. на казну затвора у трајању од три године и шест месеци, у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 13.02.2015. до 07.04.2015. године, а окривљени М.В. је осуђен на казну затвора у трајању од три године у коју ће му се урачунати време проведено у притвору почев од 13.02.2015. године до 17.03.2015. године. Према окривљенима је изречена мера безбедности одузимање предмета ближе означених у изреци пресуде. Истом пресудом окривљени Г.А. и М.В. су обавезани да на име паушала плате суду износе од по 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1545/15 од 10.02.2016. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Г.А., окривљеног М.В. и жалба њиховог браниоца, адвоката М.Р., а пресуда Вишег суда у Смедереву К 79/15 од 27.11.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног М.В., адвокат М.Л., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер је пресуда заснована на доказима на којима се не може засновати, те у том смислу као незаконите доказе најпре означава потврде о привремено одузетим предметима од окривљеног М.В., истичући да су исте проистекле из незаконитих радњи, будући да је критичном приликом вршен претрес окривљеног М.В., његовог возила и његове куће-викендице, након чега је од окривљеног одузета опојна дрога и о томе су сачињене предметне потврде, а за наведена претресања није било наредбе суда и није сачињен записник или службена белешка.

По налажењу овог суда, потврде о привремено одузетим предметима од М.В. МУП РС ПУ Смедерево КУ 272/15 од 13.02.2015. године су сачињене на основу члана 286. ст.1. и 2. ЗКП, које одредбе омогућавају органима унутрашњих послова да ради обезбеђења трагова кривичног дела и предмета који могу послужити као доказ предузму потребне мере и радње, па тако да изврше преглед превозних средстава путника и пртљага и о томе сачине записник или службену белешку, а у циљу обезбеђења предмета који могу послужити као доказ изврше и преглед и фотографисање просторија или простора, што је управо и учињено у конкретном случају. Том приликом сачињене су наведене потврде о привременом одузимању предмета.

Неосновани су наводи из захтева браниоца окривљеног М.В. да су наведени докази незаконити, јер по оцени овог суда у конкретном случају наведене потврде су сачињене на основу цитираних законских одредби, те није вршено претресање стана и других просторија или лица у смислу члана 152. или 158. ЗКП, како то неосновано у захтеву истиче бранилац окривљеног. Ово тим пре када се има у виду да се одузети предмети – опојна дрога, морају одузети без обзира на исход кривичног поступка, у смислу одговарајућих одредаба ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву као недозвољен доказ означава и транскрипте разговора окривљених и других лица истичући да снимање телефонских комуникација није било покривено наредбом суда.

Међутим, како се у списима налази више наредаба судије за претходни поступак Вишег суда у Смедереву Кпп 33/14, па између осталог и наредба од 10.09.2014. године која је издата на основу члана 166. у вези члана 161. ст. 1. и 2.

и члана 162. став 1. тачка 2) ЗКП, којом је одређен надзор и снимање комуникације која се обавља путем телефона или других техничких средстава окривљеног Г.А. који користи телефонске бројеве ... и ... и телефонски апарат ИМЕИ броја ..., а транскрипти са којих бројева телефона су прочитани као доказ у овом поступку, то су, по оцени овог суда, неосновани наводи браниоца окривљеног да су у конкретном случају транскрипти разговора који су изведени као доказ у овом поступку незаконит доказ јер су прибављени без наредбе суда.

Бранилац окривљеног у захтеву као недозвољен доказ означава и исказе сведока полицајаца Ј.Т. и С.Д. наводећи да су они на главном претресу сведочили о садржини онога што су приликом хапшења чули од окривљених, а у вези са предметима кривичног дела, те да такви делови исказа ових сведока су недозвољени докази и било их је нужно издвојити из списка.

По оцени овог суда, сведоци Ј.Т. и С.Д. се у својим исказима нису изјашњавали о својим оперативним сазнањима, већ о ономе што су непосредно критичном приликом опазили, те и о чињеници да су отишли у кућу – викендицу власништво окривљеног М.В. критичном приликом, јер им је сам окривљени приликом хапшења саопштио да у простору гараже има опојне дроге што је поновио у одбрани у кривичном поступку, па се и у овом случају ради о законито прибављеним доказима.

Имајући у виду све наведено, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног М.В. у захтеву наводи да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 5) ЗКП у вези члана 73. став 3. тачка 4) ЗКП, јер по оцени браниоца окривљени М.В. и Г.А. нису могли да имају заједничког браниоца током поступка с обзиром да су њихове одбране у колизији.

Бранилац окривљеног истиче у захтеву и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, наводећи да је изрека првостепене пресуде неразумљива, будући да не садржи законски опис предмета кривичног дела.

Бранилац у захтеву истиче и да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, указујући да у образложењу побијане пресуде нису дати разлози о одлучним чињеницама.

У захтеву се указује на то да се другостепени суд није држао обавезе из члана 451. став 1. ЗКП, јер првостепену пресуду није потпуно испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходило њеном доношењу, није

предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 438. став 1. тач. 5) и 11) и став 2. тачка 2) и повреде члана 451. став 1. ЗКП, то је Врховни касациони суд, захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.